

NYHETSBRV *INDIEN*

utgivet av *Indienspecialisten EMPATUM*
Engelbrektsgatan 39, 114 32 STOCKHOLM Bankgiro: 5871-7315
Tel: 08-411 04 08. E-post: empatum@comhem.se
Redaktör och ansvarig utgivare: David Ståhl
Hemsida: <http://www.empatum.se>

Nr 5 2012

Utkommer 5 gånger per år
Artonde årgången

EN INDISK TURIST I STOCKHOLM

När vi svenskar hör ordet "turist" så tänker vi fortfarande genast på en svensk som reser utomlands - till ett varmt och soligt, och billigt, land med en vänlig befolkning. Möjligen tänker vi på någon vintersportort i Schweiz eller Österrike. Att utländska turister kommer hit är någonting nytt för oss. Sverige har i huvudsak två turistattraktioner: dels de städer som klarade sig undan den stora skövlingen på 1960-talet, dvs Stockholm, Visby, Vadstena, Eksjö och Sigtuna; dels naturen.

Den inkommande turismen inbringar numera mer än stålexporten, och de senaste fem åren är Stockholm knökfullt av turister under sommarmånaderna. Det gamla stridsropet att Stockholm ska vägra ta emot kryssningsfartyg har numera tystnat, men fortfarande hörs ropen på att man skall förbjuda/försvåra naturturismen.

I den indiska tidningen *The Mint* publicerades den 9 sept 2012 en skildring av det vackra Sommarstockholm. Författaren, Radha Chadha och hennes man, strosar omkring och förundrar sig över Gamla Stan, de många affärerna, de rena gatorna och vattnet. Människor på gatorna och personalen på restaurangerna är så vänliga och talar bra engelska. Maten är god, Radha är vegetarian men har inga svårigheter någonstans att få bra mat. Dock tycker hon

att restaurangerna och hotellen är dyra. Hotellen i Stockholm är dyrare än i New York.

Stockholm är ursvenskt och internationellt på en gång. Vi har en per capita-inkomst på över USD 50.000 men ändå är vi naturliga och jordnära. Vi svenskar är effektiva och framgångsrika men samtidigt ödmjuka och gör inget väsen av oss.

Stockholm är en stad där man går mycket. Stockholmare går, cyklar och åker kommunalt, vilket ju också medför en del gående. Hon blir förvånad när hon möter en ganska stor direktör som berättar att han cyklar till jobbet varje dag, utom de värsta vinterdagarna. Hon har aldrig sett ett så fysiskt friskt folk. Man ser sällan några feta människor. Hon vet att svenskar gillar att arbeta med händerna. När vi är lediga arbetar vi i trädgården eller snickrar på huset - en sådan skillnad mot indiernas lata "låt-någon-annan-göra-det-mentalitet!" utbrister hon.

Stockholm är vackert, det är modernt och gammalt på en gång, det är svenskt och internationellt på en gång. Men Radha undrar hur det är under de mörka och kalla vintrarna, och hon antar att Stockholm då antar en Ingmar-Bergman-stämning.

Nyhetsbrevet anser att Sverige borde lansera sig som turistdestination i Indien. De indier som kommit hit fascineras just av Stockholms skönhet och av den svenska naturen med sina sjöar, blommor och vackra träd. Fast det erfordras förstås lite marknadsföring, att man övertalar en indisk resebyrå att sätta upp Sverige på programmet samt sist men absolut inte minst att visumhanteringen blir enklare och billigare. Då du ger det inte med krångliga blanketter, höga avgifter och förhör av medföljande minderåriga barn i enrum på ambassaden. Här skulle Sverige kunna lära av Schweiz, som medvetet har satsat på att bli en ganska stor turistdestination i Indien.

"Låt-någon-annan-göra-det-mentalitet"

Nyhetsbrevets redaktör hade en lustig erfarenhet för några år sedan. Han följde med några indiska gäster till Arlanda för att vinka av dem där. Vi kom till incheckningsdisken innan den hade öppnat. Efter en stund kommer tre flickor från flygbolaget och börjar sätta ut stolpar, dra band mellan dem, sätta upp en stor skylt med flygbolagets namn. En flicka hämtar sopborste för att sopa undan lite grus framför disken. Därefter påbörjar de incheckningen. Redaktören tänkte inte närmare på allt detta, men indierna gapade. "Tänk, samma personer gör allt detta! Hemma hade minst tio personer varit inblandade. Varför kan inte vi arbeta på det här sättet?"

Indiens stolthet

DELHIS TUNNELBANA

Har ni åkt med tunnelbanan i Delhi? Den är ren, punktlig och snabb. En gång blev ett tåg 10 minuter försenat, vilket resulterade i svarta rubriker, en utredning och krav på transportministerens i Delhis regerings avgång. Någonting för SL att studera?

När tunnelbanan byggdes så var man inte bara i tid, man låg ibland t.o.m. lite före i tidtabellen, och budgeten

hölls. Nu uppträder Delhi Metro som konsult vid tunnelbanebyggen i andra indiska städer, t.ex. Mumbai och Kochi. Men inte nog med det, nu har man även fått i uppdrag att bistå vid byggandet av tunnelbana i Jakarta i Indonesien. Man skall ansvara för att bygga upp organisationen, rekrytera och utbilda personal.

Man håller också på att få kontrakt på

tunnelbanebyggande i Bangladesh, Sri Lanka och Israel.

Allt detta har lett till att Delhi Metro håller på att bli överansträngt, och frågan just nu är om de kan fortsätta med engagemanget i Kochi.

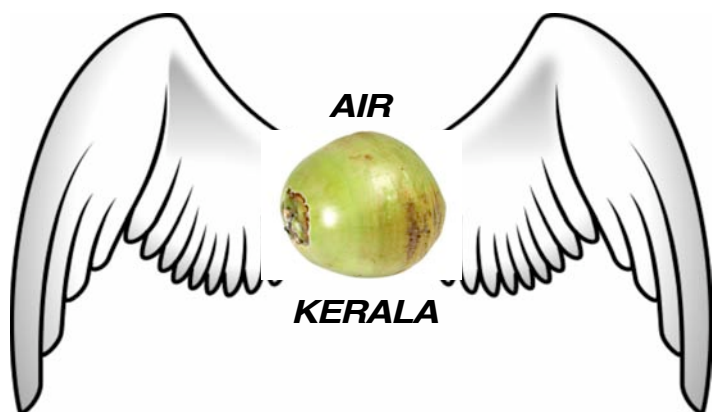
Detta nyhetsbrev aviseras till 1.931 mottagare. Det offentliggörs även på Facebook. Till detta kommer de som själv hittar nyhetsbrevet på Empatums hemsida.

AIR KERALA?

Keralas delstatsregering vill gärna starta ett flygbolag, Air Kerala, som främst skall flyga mellan Kerala och Mellanöstern. Det skal vara ett gemensamt offentligt och privat projekt, ungefär som Cochin International Airport. Air Kerala International Services Ltd registrerades redan år 2006. Konsultfirman Ernst & Young har studerat projektet och konstaterat att det är möjligt.

För att ett indiskt flygbolag skall få flyga på internationella rutter fordras att det har minst 20 flygplan och har flugit inrikes i minst fem år. Keralas regering har nu bett centralregeringen att lätta på dessa regler, ungefär som man gjorde när Air India Express startade. Delstaten Kerala skall äga 26% av aktierna, resten komme att erbjudas allmänheten.

Nyhetsbrevet vill dra sitt strå till stacken och föreslår följande logo:

"49% av Indiens barn är undernärda"

NÅGONTING ÄR FEL!

Uppgiften att 49 % av Indiens alla barn är undernärda, antingen för kortväxta för sin ålder och/eller underviktiga, har cirkulerat i flera år. Uppgiften citeras, icke utan ett visst välbehag, av vänsterintellektuella, kommunister av olika kaliber, samt av alla som är motståndare till Indiens ekonomiska utveckling. Den kommer från WHO. Redan Sören Sommelius skriver i sin bok "Indiens kämpande Kerala" att 49 % av Keralas barn är undernärda. Trots att han har svårt att acceptera siffran ("det stämmer inte med vad jag ser") så tycks han godta han den senare i sin bok.

Nyhetsbrevets redaktör har också haft svårt att acceptera denna siffra. Det stämmer inte med vad man ser i Indien. Men han har inte haft någonting att sätta emot. Vem kan argumentera mot WHO?

Men i tidskriften Tehelka (December 2012) intervjuas professorn vid Columbia University, Arvind Panagariya. Han anser att uppgiften om de 49 % är grovt felaktig. Den har citerats och gått rundgång så att den nu fungerar som en myt. Men hur kan han veta det?

Jo, om man jämför barnadödlighet, livslängd och hur många kvinnor som dör i samband med barnafödande i länder i Afrika med Indien, så har Indien betydligt bättre statistik. Ändå påstås det att indiska barn är betydligt mer kortväxta (stunted) och underviktiga än barnen i Afrika. Det är något som inte stämmer. Ännu tydligare blir detta om man jämför Senegal med Kerala. Kerala brukar anföras som den store föregångaren när det gäller sociala indikatorer. Ändå påstås det att Kerala har fler kortväxta och underviktiga barn än Senegal.

Professor Panagariya studerade då barn födda av indiska föräldrar i USA och fann då att deras barn var "undernärda" och "underviktiga" i jämförelse med vita barn i USA, men samtidigt hade de indiska barnen lägre barnadödlighet! Han upptäckte även att vuxna japaner är 12 cm kortare än vuxna holländare, och att vuxna marockaner är 9 cm kortare än vuxna holländare och att denna skillnad börjar visa sig redan hos tvååriga barn.

Men WHO, varifrån uppgiften om de

ROAMINGAVGIFTERNA SLOPAS!

Fr.o.m. nästa år slopas roamingavgifterna i Indien. D.v.s. att när man tar emot ett samtal från en annan del av Indien på sin mobil, så slipper man betala minutavgift.

Detta offentliggjordes i "the National Telecom Policy 2012, som offentliggjordes den 24 september i år.

Vidare slopas alla begränsningar av Internettelefonier.

Erfarenheten från andra länder visar att mobilpratandet ökar när mottagaravgifterna slopas, och därmed ökar de totala inkomsterna för operatörerna.

Internettelefonier gynnar bredbandsoperatörerna. Indien har ett tämligen väl utbyggt bredbandsnät, även om hastigheterna ofta inte är de som vi är vana vid i Sverige.

49 %-en i Indien kommer, tar ingen hänsyn till detta. Man har applicerat en universell standard, utan att ta hänsyn till de skillnader som finns hos olika folkslag. Japaner är kortare än västerlänningar. Enligt professor Panagariya är indier ofta av naturen spensligare och ofta även kortare än västerlänningar. Om man tar med dessa skillnader i beräkningen så blir siffran helt annorlunda.

Men hur är det då med uppgiften att kaloriintaget bland indier har minskat? Är inte detta ett resultat av globaliseringen, liberaliseringen, av att Walmart kanske är på väg in i Indien och av de leda marknadskrafterna i allmänhet?

Nej, säger professor Panagariya. Minskningen av kaloriintaget är tämligen jämt fördelad i alla samhällsklasser, även bland de rika. Detta beror inte på minskad tillgång på mat, utan på förbättrad hälsostatus och förbättrad tillgång till hälsovård. Dessutom beror det på minskat hårt fysiskt arbete.

Men varför har man då accepterat denna siffra? Enligt professor Panagariya beror det på att FN, WHO, frivilligorganisationer, u-hjälpslobbyn med fl. har "bulldozrat" igenom denna siffra. Den är knuten till Millenniummålet, som har en rad mäktiga organisationer bakom sig. Ingen har ifrågasatt användandet av er

forts på sid 4

Bokrecension:

LÄTTFATTLIG INDISK HISTORIA

Indiens historia av Sören Wibeck. Historiska Media, Stockholm 2013. ISBN 9789186297497.

Äntligen kommer en ny historiebok om Indien ut i Sverige. Sören Wibeck behandlar Indiens historia från ca 3500 f.v.t. till dagens Indien. Vissa epoker behandlas bara ytligt medan andra, framför allt om moghuleran och den brittiska kolonialperioden får några riktiga djupdykningar. Jag gillar på det stora hela boken men kan samtidigt se några mindre och större problem, men precis som Wibeck själv skriver skulle boken kunna se helt annorlunda ut beroende på vem som skrivit den.

Personligen kan jag uppleva boken som negativt inställd till indiska religioner, och det är kanske framför allt kapitlet om religion som är de svagaste. Här förekommer det små faktafel lite här och där, bland annat skrivs gudarna Rama och Krishna som reinkarnationer, eller avatarer, av Shiva. Kvinnans position i religionen och samhället blir nästan bara belyst i de kapitel som handlar om hinduismen och buddhismen och då i väldigt negativa ordalag. Kvinnans roll under den islamiska moghuleran går han inte in på och i delen om den brittiska kolonnaderna beskrivs den brittiska kvinnan som mor och den indiska som älskarinna. I övrigt får vi bra beskrivningar av hinduismen och några viktiga termer, även om författaren lyckats förvirra sig själv och läsaren med felaktig användning av begreppet nirvana (som beskrivs som hinduernas himmel).

När vi kommer in på de mer historiska beskrivningarna blir allt helt plötsligt mycket bättre. Indiens fornhistoria går igenom snabbt, detta beror dock på att det inte finns så mycket dokumenterat. Det är först på senare år som information och fakta börjar komma fram, men efter att ha blivit introducerade till den 5500 år gamla Induscivilisationen blir varje efterkommande kapitel och historisk epok mer och mer detaljerad. Vi kommer bland annat lite närmre den vediska kulturen (1500 f.v.t.), där mycket av dagens hinduism grundades, och hur buddhismen och jainismen växte fram i slutet av epoken. De historiska beskrivningarna kopplas till nutida anekdoter och religiösa ritualer samtidigt som de antika religiösa skrifterna som Mahabharata används som källa och ma-

terial.

I samband med Alexander den Stores intåg i Indien och de efterföljande kejsarna som Chandragupta och Ashoka börjar vi få mer fakta. Här får vi bland annat lära oss om hur Chandragupta och Ashoka för första gången lyckades ena stora delar av subkontinenten men också hur landet sedan splittrades upp i vasallstater för att sedan åter igen förenas under Gupta-imperiet. Vi får även lära oss hur kristendomen och judendomen kom till Indien, om Indiens utbyte med greker och romare samt hur en häst kan förändra en nations gränser.

Det är först en tredjedel in i boken, när vi börjar närma oss moghuleran och i samband med de muslimska invasionerna, vi riktigt börjar komma på djupet. Detta är möjligt eftersom moghulkejsarna var bättre på att dokumentera och spara historiska dokument. Kapitlet består av intressant och spännande läsning och känns lättläst och engagerat. Det vi däremot inte får läsa om i den här delen är hur kvinnans roll i samhället var under de muslimska härskarna och islam. Det hade kunnat vara intressant att få en jämförelse mellan situationen för kvinnorna under den muslimska eran och den tidigare hinduiska och buddhistiska, där det skrivs ganska detaljerat om hur dålig deras ställning var. Där emot får vi veta att muslimernas slavar kunde nå väldigt höga positioner i samhället, till och med som vicekungar i Delhi. Intressant är också att de grymmaste muslimska kungarna liknas med att vara ”mer av en traditionell hinduisk kung” än den ’främste bland likar’ som var det ortodoxa islamiska idealet”. Men förutom dessa saker får vi här en riktig guldgruva av information och fakta.

I nästa del går vi in i det som ska bli det sista innan Indiens självständighet, kolonialperioden. Men det är inte bara den brittiska eran utan också den portugisiska och franska som behandlas. Precis som med den muslimska eran får vi även en bra och grundlig redogörelse för den europeiska kolonialperioden. Vi får följa Vasco De Gamas skepp från Europa till Indien, från handel till plundring

och sedan till kolonialisering. Vi får läsa om stora grymheter, religiös fanatism men också om blomstrande handel. Avsnittet fortsätter sedan vidare med Sepoy-upproret och de bakomliggande orsakerna, för att sedan komma fram till den indiska självständighetskampen, självständigheten och Indiens blodiga delning i två nationer. Jag tycker Wibeck har gjort en intressant historisk beskrivning av den här epoken, där vi även får lära lite om bakomliggande politiska spel långt bort i Europa.

Precis lika välskrivet och intressant får vi sedan följa med Wibeck in i den sista delen av Indiens historia fram tills idag. Det är spännande läsning om intriger, maktkamp, korruption och även en del om hur svenska Bofors påverkat den yngre historien.

Precis som vid inledningen avslutas boken också ganska pessimistiskt om nutida Indien. Fattigdom, våld och misär lyfts fram i betydligt större grad än de otroliga framsteg, som faktiskt gjorts i landet, sedan dess blodiga födelse. Förvisso nämns det kort om den ökade medellivslängden, läskunnigheten och ekonomin men inte direkt om att mängden befolkning i absolut fattigdom mer eller mindre är den samma som för trettio år sedan, trots en fördubbling av landets befolkning. Bilderna i boken förstärker också bilden av Indiens fattigdom i kontrast till vackra och överdådiga tempel, över huvud taget känns bilderna inte representativa för bokens innehåll.

Förutom några av de problem jag tagit upp tidigare, finns det en del andra faktafel och myter inskrivna som fakta i Indiens historia. Om man har det i åtanke är boken på det stora hela läsvärd. Vi får till stora delar intressant och välskrivet historisk beskrivning av ett land med ett fantastiskt, långt och ibland kaotiskt och våldsamt förflutet. Wibeck skriver på ett begripligt sätt med en bra och tydlig disposition. När man väl börjat läsa är det svårt att lägga undan boken, likt en roman byggs stämningen och spänningen upp mer och mer och parallellerna till idag gör att det inte känns torrt och tråkigt.

- Henric Carlsson
<http://www.indien.nu>

**GLÖM INTE ATT ANMÄLA
FÖRÄNDRAD
E-POSTADRESS!**

Bokrecension:

PAKISTAN - INTE SÅ KAOTISKT SOM MAN TROR

The Unravelling. Pakistan in the Age of Jihad av John R. Schmidt. New York 2011. ISBN 978-0-374-28043-7.

Pakistan är ett land fullt av motsättningar: Det är de sydasiatiska muslimernas hemland, men det finns fler muslimer i Indien än i Pakistan. Det är USA:s främste allierade i regionen men samtidigt har nästan alla terrorhändelser i världen utgått helt eller delvis från Pakistan. Islam är statsreligion, men det äger rum sektaristiska strider mellan sunnits och shias. Ahmadiyas är förbjudna. Sharia gäller, men gäller ändå inte. Pakistan både stöder och bekämpar USA i Afghanistan. Det finns ett antal militanta och terroristiska organisationer som t.ex. Lashkar-e-Tayyiba och Jaish-e-Muhammed som verkar ha regeringens stöd. Osama bin Ladin bodde i garnisonsstaden Abbottabad sedan 2006 tillsammans med sin familj samtidigt som Pakistan sade sig bekämpa al-Qaida. Allt detta verkar förvirrande, och det är inte lätt att få grepp om Pakistan.

John R. Schmidt har tjänstgjort som politisk sekreterare vid amerikanska ambassaden i Islamabad samt undervisar nu i International Affairs på George Washington-universitetet. Han lyckas faktiskt med konststycket att bringa något så när reda i den politiska labyrinth som utgör Pakistan.

Grunden till dagens situation är enligt Schmidt att de styrande i Pakistan trodde sig kunna göra samma sak med Indien i Kashmir som de gjorde med Sovjetunionen i Afghanistan: köra ut dem militärt med hjälp av till synes fristående militanta organisationer.

Detta lyckades dock inte. Samtidigt tilltog islamiseringen i Pakistan, en

mängd nya moskéer och madrassas byggdes, den stränga wahabismen började spridas mer och mer. Pakistan byggde upp talibanrörelsen för att installera en Pakistanvänlig regering i Afghanistan. Men talibanerna fördrevs av USA efter händelserna den 11 september 2001 samtidigt som Pakistan inte hade något annat val än att ställa upp helhjärtat på USA:s sida i kampen mot terrorismen.

Detta föregade många muslimska fundamentalister och talibanrörelsen splittrades i de s.k. afghanska talibanerna som slåss mot den förmodat Indivänliga Karzai-regimen i Afghanistan, samt de pakistanska talibanerna som bekämpar regeringen i Islamabad och som vill införa sharia i stora delar - om inte hela - Pakistan.

Enligt författaren har Pakistans regering eller etablissemang aldrig haft något till övers för al-Qaida. Man har också fångat in ett antal höga befattningshavare i al-Qaida och överlämnat dem till USA. Givetvis stöder man inte heller de pakistanska talibanerna eller de organisationer som vill störa ordningen i Pakistan. Schmidt tror inte att pakistanska regeringen, militären eller ISI kände till att bin Laden gömde sig i Abbottabad. Författaren ser inte någon omedelbar risk för att Pakistan ska falla sönder eller tas över av fundamentalister. De är alltför svaga, saknar folkligt stöd utanför gränsprovinserna till Afghanistan och när talibanerna försökte gå utanför dessa områden, då de gick in i Buner, reagerade Pakistan med att skicka in armén. Men det finns en risk, och den kan förverkliga som den största och bäst organiserade jihad-organisationen, Lashkar-e-Tayyiba, skulle vända sig mot Pakistan. L-e-T har hittills bekämpat indierna i Kashmir och organiserat attentat bl.a. i

Hela intervjun med professor Panagariya kan erhållas från Empatum. Professor Panagariya kommer inom kort ut med en bok, *"India's Tryst with Destiny: Debunking Myths that Undermine Progress and Addressing New Challenges"* som han skriver tillsammans med professor Jagdish Bhagwati. Den kommer att recenseras i Nyhetsbrevet.

forts från sid 2

enhetlig standard för jordens alla folk. Uppgiften har trumfats igenom och accepterats, även av myndigheterna i New Delhi.

Men, tillägger professorn, jag förnekar inte att det finns undernäring i Indien. Jag ifrågasätter att den omfattar 49 % av alla barn.

Bombay. Pakistans regering och ISI har bara delvis kontroll över L-e-T. Det verkar som om Pakistan just nu försöker få L-e-T att vända sig mot Karzai-regimen i Afghanistan, detta delvis för att kanalisera deras energi bort från Indien.

Allt tal om att det finns "vildhjärnor" inom ISI som gör lite som de vill (t.ex. hjälpte bin Laden i Abbottabad) avfärdas av författaren. ISI är en del av militärapparaten, många ISI-chefer har blivit överbefälhavare som t.ex. den nuvarande ÖB:n Ashfaq Kayani. ISI genomför till punkt och pricka militärens (inte alltid regeringens) politik.

Han visar att de amerikanska drönerattackererna på pakistanskt territorium endast riktar sig mot al-Qaida och de pakistanska talibanerna - mål som pakistansarna har godkänt. Han anser också att drönerattackererna har varit mycket effektiva och har eliminerat en hel del ledare inom al-Qaida och de pakistanska talibanerna, med ett minimum av civila dödsoffer. Just detta gör att al-Qaida och deras sympatisanter är så arga på dem.

Detta och mycket mer får man reda på genom att läsa Schmidts bok. Han redogör ganska detaljerat för de olika militanta organisationerna och skillnaderna mellan dem. Pakistan blir utan tvekan mer begripligt.

INDIEN
historisk översikt
det moderna Indien
hinduismen
livsattityder, etikettsregler
bilder av Indien
av Indienanalytikern
David Ståhl

Häftad, v + 130 sidor med kartor.
Stockholm 2006.

ISBN 91-631-9522-4

Pris: 170 kr inkl moms och porto.

Beställes enklast via AdLibris
<http://www.adlibris.com>

Bokförlaget EMPATUM
Tel 08-411 04 08